

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2313/2018
08.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Голубовић, адвокат у ..., против туженог „ББ“ а.д. са седиштем у ..., кога од ревизије заступа Александар Б. Петровић, адвокат у ..., ради поништаја уговора, утврђења постојања радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 535/17 од 04.05.2018. године, у седници већа одржаној 08.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 535/17 од 04.05.2018. године.

Образложење

Први основног суд у Београду је пресудом број П1 2275/15 од 26.10.2016. године усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио као незаконит акт туженог од 28.07.2015. године којим је раскинут уговор о обављању привремених и повремених послова од 19.06.2015. године, закључен између тужиоца и туженог (први став изреке). Другим ставом изреке је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да су ништави и да не производе правно дејство уговори о обављању привремених и повремених послова од 10.06.2011. године, од 29.11.2011. године, од 26.12.2011. године, од 29.05.2012. године, од 19.11.2012. године, од 11.12.2012. године, од 19.04.2012. године, од 06.09.2013. године, од 25.12.2013. године, од 20.02.2014. године, од 14.04.2014. године, од 20.06.2014. године, од 23.10.2014. године, од 22.12.2014. године, од 23.02.2015. године и од 19.06.2015. године, закљученим између туженог као наручиоца посла и тужоца као извршиоца посла, што је тужени дужан да призна и трпи, те се има сматрати да су уговорне стране закључиле уговор о раду на одређено време. Трећим ставом изреке је усвојен тужбени захтев тужиоца, па се уврђује да је радни однос тужиоца код туженог заснован уговором о обављању привремених и повремених послова од 10.06.2011. године, на одређено време преображен у радни однос на неодређено време почев од 01.08.2015. године. Четвртим ставом изреке је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и реинтегрише у процес рада у року од осам дана. Петим ставом изреке је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац по сили закона засновао ради однос на неодређено време код

туженог 16.06.2011. године, што је тужени дужан да трпи. Шестим ставом изреке је одбачена тужба у погледу тужбеног захтева којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу призна сва права по основу рада и радног односа. Седмим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 185.500,00 динара, у року од 15 дана са затеном каматом почев од дана када су наступили услови за извршење, па до исплате, док је у преосталом делу за период од 26.10.2016. године до дана наступања услова за извршење, захтев за исплату законске затезне камате на износ трошкова поступка одбијен као неоснован.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж1 535/17 од 04.05.2018. године преиначио пресуду Првог основног суд у Београду број П1 2275/15 од 26.10.2016. године у петом ставу изреке, па је усвојио тужбени захтев тужиоца и утврдио да је тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време дана 16.06.2011. године (први став). Другим ставом изреке је одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио је пресуду Првог основног суд у Београду је пресудом број П1 2275/15 од 26.10.2016. године у првом ставу изреке, у другом ставу изреке у делу у коме је утврђено да су ништави и да не производе правно дејство уговори о обављању привремених и повремених послова закључени између туженог као наручио посла и тужиоца као извршиоца посла и у четвртом ставу изреке. Трећим ставом изреке је укинуо првостепену пресуду у другом ставу изреке у делу у коме се утврђује да се има сматрати да су уговорне стране закључиле уговор о раду на одређено време, у трећем ставу изреке и у усвајајућем делу седмог става изреке и у том делу се предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је оценио да ревизија тужене није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Супротно ревизијским наводима другостепени суд није учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. Закона о парничном поступку јер је одговорио и оценио битне жалбене наводе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као извршилац посла са туженим као наручиоцем посла закључио 16 уговора о обављању приврмених и повремених послова, по којима је тужилац код туженог непрекидно обављао рад почев од 16.06.2011. године до 31.07.2015. године и то послове референта за решавање захтева и приговора корисника уз које послове је од средине 2013. године обављао и послове супервизора за решавање захтева и приговора корисника у оквиру којих је између осталог држао обуку стално запосленима код туженог. Тужени је 28.07.2015. године раскинуо уговор о обављању привремених и повремених послова од 19.06.2015. године закључно са 31.07.2015. године због престанка потребе за обављањем послова. Тужилац је 01.08.2015. године са другим правним лицем „ВВ“ Д.О.О. ..., закључио

уговор о раду на одређено време, а ради обављања послова супервизора за решавање захтева и приговора корисника и то за потребе туженог, а на основу уговора о пословно-техничкој сарадњи од 06.07.2015. године који су закључили тужени и наведени правни субјект. Послови референта за решавање захтева и приговора корисника и послови супервизора за решавање захтева и приговора корисника били су систематизовани Правилником о унутрашњој организацији „ББ“ а.д. важећим у време закључења оспорених уговора о обављању привремених и повремених послова закљученим међу парничних странака. Поступак у овој парници је покренут тужбом 7.08.2015. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да послови које је тужилац обављао по својој природи и сврси не представљају привремене и повремене послове предвиђени чланом 197. Закона о раду који могу трајати најдуже 120 радних дана у календарској години, већ послове за које је постојала стална потреба, да закључени уговори по својој садржини имају све елементе уговора о раду прописане одредбом члана 33. Закона о раду, да је тужилац у континуитету обављао истоврсне послове дуже од 4 године и то послове из делатности послодавца, па је оценио да његов радни ангажман има карактер радног односа, да оспорени уговори о обављању привремених и повремених послова представљају симуловане уговоре на основу члана 66. Закона о облигационим односима који прикривају уговор о раду као дисимуловани уговор који важи јер су за његову правну ваљаност испуњени сви услови, па је оценио да су оспорени уговори ништави, да су у конкретном случају били испуњени услови за прерастање радног односа прописани чланом 37. став 4. Закона о раду, због чега је и незаконит акт туженог од 28.07.2015. године којим је раскинут уговор о обављању привремених и повремених послова закључен између парничних странака.

Другостепени суд је оценио да је првостепени суд правилно усвојио тужбени захтев тужиоца у наведеном делу, па је додао да се уговор о обављању привремених и повремених послова, према члану 197. Закона о раду може да закључи са лицем које је члан омладинске или студентске задруге и које није старије од 30 година, да се такав уговор може закључити само за послове који актом о систематизацији послодавца нису систематизован, јер су ти послови по својој природи краткотрајни и трају најдуже 120 радних дана у календарској години и привременог су, односно повремених карактера, зависно од тога да ли трају континуирано у једном временском периоду или с времена на време, а што све није било у конкретном случају.

И по оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови ценили чињеницу да је тужилац непрекидно почев од 16.06.2011. године, код туженог обављао истоврсне послове референта за решавање захтева и приговора корисника, а потом и послове супервизора за решавање захтева и приговора корисника у истој организационој јединици који су систематизовани Правилником о систематизацији радних места код туженог важећим у периоду за који су закључени оспорени уговори. Оспорени уговори су закључени противно члану 197. Закона о раду за обављање послова који не представљају повремене и привремене послове и зато радно ангажовање тужиоца има карактер радног односа. Правилно су нижестепени судови оценили да закључени уговори о обављању привремених и повремених послова представљају симуловане уговоре јер се њима прикрива уговор о раду као дисимулован уговор (правила из члана 66. Закона о облигационим односима), јер су за њихову правну ваљаност испуњени сви услови. Правилно је другостепени суд оценио да је

закључењем првог од ових уговора тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време (10.06.2011. године). Незаконита је одлука туженог којом је раскинуо уговор о обављању привремених и повремених послова од 19.06.2015. године закључно са 31.07.2015. године.

Као последица усвајања тужбеног захтева тужиоца за утврђење радног односа на неодређено време је обавеза туженог да тужиоца реинтегрише у радни однос (члан 191. Закона о раду), па је правилна одлука у погледу тужбеног захтева за враћање тужиоца на рад.

Тужени у ревизији износи неприхватљиво правно становиште о основаности тужбеног захтева тужиоца и његовог радно-правног статуса. Неосновано указује да је тужба неблаговремена јер се преклузивни рок од 60 дана има рачунати од истека сваког појединачног уговора о раду на одређено време, односно истеком рока од пет радних дана по истеку сваког појединачног уговора, а да је тужилац први уговор са туженим закључио 10.06.2011. године, док је последњи уговор закључио 19.06.2015. године. Супротно овом наводу, тужилац је за повреду својих права сазнао када је тужени раскинуо уговор о обављању привремених и повремених послова закљученим 19.06.2015. године, те је тужба благовремена на основу члана 195. Закона о раду. Ревидент превиђа чињеницу да је тужени као послодавац закључио 16 уговора о привременим и повременим пословима супротно члану 197. Закона о раду јер се радило о његовој потреби за радом тужиоца који је радио континуирано у дугом временском периоду и при томе су ти послови били систематизовани Правилником о систематизацији послова. Да је тужени имао потребу за тужиочевим радом говори у прилог чињеница да је након што је тужиоцу отказао уговор закључен 19.06.2015. године, закључно са 31.07.2015. године, већ наредног дана ангажовао тужиоца за исте послове, али на основу уговора који је тужилац 01.08.2015. године закључио са другим правним лицем али за потребе туженог и то на основу уговора о пословно техничкој сарадњи тог правног лица и туженог који је закључен 06.07.2015. године.

Из наведених разлога је Врховни касациони суд оценио да је ревизија туженог неоснована, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Луговац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић